

■ Апаленыя вайной

ДЗЕЦІ БЕЗ ДЗЯЦІНСТВА

Мне часта сніцца дзяўчынка гадоў шасці... Яна ляжала побач з намі на снезе. Напэўна, заблукала ноччу ці ў яе памерла мама. Абранута была вельмі лёгка: восенняскае паліто і восенняскія тупфлікі; на галаве вязаная шапачка, з-пад якой выбіваліся русыя кудзёркі. Яна нерухома ляжала на спіне з шырока расплюшчанымі блакітнымі вачыма і «глядзела»... у неба. Гэтую дзяўчынку, якая дагэтуль стаіць перад вачыма ў былога вязня канцлагера «Азарычы» Аляксандра Кізеева, узгадваю кожны раз, калі з-за нейкай драбязы апускаюцца рукі.

«ДЗІЦЯЧАЯ ХАТЫНЬ» ЧЫРВОНАГА БЕРАГА

З вайной, якая ўкрала ў дзяцей усё — бацькоў, дзяцінства, школу, будучыню, кроў, жыццё, нарашце, я, на шчасце, асабіста не знаёма. Але, калі чую гісторыі дзяцей «донараў», якім нейкім неверагодным чынам удалося выжыць у тым пекле, у грудзях усё халодзее... Пякучае адчуванне чужога, далёкага гора заклістае душу.

Толькі на тэрыторыі Беларусі было не менш за 14 дзіцячых канцлагераў. Адзін з іх размяшчаўся непадальку ад Жлобіна ў вёсцы з сімвалічнай назвай Чырвоны Бераг.

На ўваходзе ў мемарыял «Дзецам — ахвярам Вялікай Айчыннай вайны», які называюць «дзіцячай Хатынню», «сустрэкае» тоненькая, бронзавая, безабаронная дзяўчынка-падлетак, з паднятымі над галавой скрыжаванымі рукамі. Падкрэслена доўгія (быццам недзіцячыя) пальцы шырока разведзены. Яна нібы спрабуе засланіцца рукамі ад сваёй няўхільнай долі...

За дзяўчынкай на чорным сонечным праменьчыку — у тры рады стаіць бетонныя школьныя парты. Гэта так званы «мёртвы клас»... Менавіта там я і дамовіліся сустрацца з народжанымі ў сарочцы...

«БРУЧКА, ШТО ЗУБАМІ НЕ РАСКУСІШ, ДЫ ЖАБКІ Ў СУПЕ...»

Родзёкін Барыс Данілавіч жыве ў вёсачцы Гарбавічы, што знаходзіцца за чатыры кіламетры ад Чырвонага Берага. У сваё восемдзесят «з хвосцікам» прыехаў на сустрэчу на вёскаспэджэ. Кажы: «Доўга не магу ісці, ногі балыць. А на пісапэджэ куды хочаш заеду».

Дзядуля прыхінуў свайго жалезнага каяна да школьнай парты, сеў за яе... І ўспаміны нахлынулі самі сабой...

— У вёсцы пайшлі чуткі, што дзяцей немцы забіраюць. Дык мы залезлі пад падлогу, у яму, куды бульбу засыпалі, і сядзелі, як мыці пад венікам. Калі маці пачыла біць, яна не вытрымала і са слязіма на вачы паклікала: «Дзеткі выходзьце, усё роўна нам гінуць». Мяне, паколькі я падкоўдзіў па ўзросце, немцы пасадзілі ў машыну і павезлі ў Чырвоны Бераг. Там нас ужо чакаў цягнік, на якім адправілі ў нямецкі канцлагер.

— У цягніку былі адны дзеці?..

— Так, цэлы вагон дзяцей. І адна жанчына. Яна не пускала нас да дзявяці. Казала: «Вас пастрэляюць». Сапраўды, той, хто спрабаваў уцячы, саскочыць з

Звычайны часнок стаў для Аляксандра Віктаравіча ГЕРТА выратавальным.

іх старэйшых дзяцей, якія трымаліся за яе падол, адшыла на абочыну і паклала пад сасну галасістыя скрутак. Раздаўся стрэл. На яе вачы фантамам узяцелі ўверх камякі мерзлай зямлі, крыві і снегу — дзіця замоўкла назаўсёды.

...Нас прыгналі на балота. Там, за калючым дротам, на мерзлай купіныцы маці зрабіла нам з хвойных ветак падцілку. Мы жавалі горкія сасновыя іголки, заядаючы снегам. Часам немцы кідалі ў галодны натоўп, быццам сабакам, хлеб. Людзі навалываліся на яго, давалі адно аднаго, вырываў з рук. У такіх нечалавечых умовах — пад адкрытым небам, без даху над галавой, без ежы і цёплай вады — людзі паміралі цэлымі сем'ямі і па адным... Часта можна было бачыць, як па замерзлай маці поўзае дзіця, і наадварот, маці не хоча расставцца з памерлай ці здубяленай крывіначкай.

«ЧАСНОК ВЫРАТАВАЎ МНЕ ЖЫЦЦЁ»

Страшна ўявіць, як бы склаўся лёс Аляксандра Віктаравіча Герта са Жлобіна, калі б не той выратавальны часнок...

— Усіх жлобінскіх немцы зволілі ў Азарычы, у лагер за калючым дротам на балочце. Нас, пэўна, таксама туды везлі, але, на шчасце, не давезлі... Скінулі ў вёсачцы, праз якую пралязжа-лі... Пэўна, нешта здарылася, спышаліся... Вяскоўцы жылі як на папараховой бочцы, прадчува-лі аблаву... Большыя дзеці на ноч ішлі хавацца ў жыцце. А я

Людміла МЯЛАШЧАНКА, навуковы супрацоўнік філіяла «Чырвоны Бераг» Жлобінскага гісторыка-краязна-чага музея: — У Чырвонабярэжскі лагер у чэрвені 1944 года дзяцей ва ўзросце ад 8 да 14 гадоў зволілі з некалькіх раёнаў тагачаснай Савецкай Беларусі. Тут вызначалі групу крыві і размяркоўвалі па розных канцэнтрацыйных лагерах. За тымі ж месяц фашысты вывезлі адсюль 1990 дзяцей, у мну ліку 15 юных ахвяр былі з Чырвонабярэжскага сельскага Савета. Гэта ўстанавіла надзвычайная камісія, якая працавала тут аж да 1944 года. Пры гэтым прывішчы мясцовых дзяцей былі высветлены. Імёнаў жа іншых дазнацца, на жаль, не ўдалося. Я апытала ўсіх дзяцей вайны, якія прайшлі праз Чырвоны Бераг і выжы-лі. Адзін з іх сказаў, што фашысты смяяліся ім у твар: «Ганарыцесья і радуйцесь: ваша кроў будзе аддадзена нямецкім салдатам».

там Азарыцкага лагера смерці, думаю, ведаюць далёка не многія.

Яго маці, якую адправілі ў «Азарычы» са Жлобіна ў пачатку сакавіка 1944 года, аслабленая і замучаная галодным і халодным канцлагерным жыццём, пры родах загінула. А нованароджанага загранулі ў фуфайку і паклалі пад сасну — паміраць! Выкарміць малое было нечым і некаму. За ўвесь вечар і ноч немаўля не падало ніякіх прыкмет жыцця.

Раніцай узялі ў рукі гэты скрутак, каб аднесці яго ў штабелю трупай ды «пахавачы» побач з маці. Раптам нечакана крывоса фуфайкі адкінулася і — во цуд! — хлопчык заварушыўся.

Упершыню за дні цяжкага лагернага жыцця ўсмешка прабегла па твары ахвяры. Нехта прынёс у фляжцы вады, нехта — кавалак сухара, і нават невядома дзе дасталі драбінку цукру. Усё гэта замачылі, зрабілі з тканіны нешта нахштатп соскі, і дзіця старэйшых дзяцей. Спачатку я чуў крыкі. Жанчыны, у якіх нем-

«Адна з жанчын кінула дзяўчыныцы, што сядзела побач са мной, маленькі вузельчык. «Шкрабай, — кажа, — дзяцей пад пахамі, і маж часнаком».

цы адбіралі дзяцей, плакалі. А пасля — цішыня... Падумаў, што ўсё скончылася, і выйшаў. Так я трапіў у Чырвоны Бераг...

— А адкуль у вас аказаўся часнок?

— Калі пагрузілі дзяцей і машыны сталі адпраўляцца, жанчыны беглі ззаду і кідалі малым хто бульбінку, хто кавалак хлеба... Адна з іх кінула дзяўчыныцы, што сядзела побач са мной, маленькі вузельчык. «Шкрабай, — кажа, — дзяцей пад пахамі і маж часнаком». У аначку і сапраўды была загорнута галюўка часнаку. Я, не раздумваючы, з усёй сілы шкрабаў пазногцямі сабе і іншых дапамагаў шкрабаць... Але дзеці не хацелі мазцацца: часнок моцна шчыпаў...

У Чырвоным Беразе нас сагналі ў хлэй. І па чарзе павялі ў дом мыцца. Я праз акенца, неахайна завешанае фіранкамі, бачыў прабіркi, кушэткі доўгія, дзе кроў бралі. Але, на шчасце, туды не трапіў. Бо, калі мяне памылі, на целе з'явіліся вадзянкі. Фашысты, пэўна, прынялі іх за сыпны тыф, якая яны баяліся, як партызанства. Таму ад мяне, як ад нягоднага, тут жа пазбавіліся: вывезлі на машыне з вёскі і высадзілі на перакрыжаванні дарог. Шчасліўчыкаў, разам са мной, было чалавек 7, не больш. Але той дзяўчыныкі, маці якой кідала часнок, з намі не было...

«КЛАРА МНЕ ЛЕДЗЬ НЕ АДКУСІЛА ПАЛЕЦ, КАЛІ Я З КАРЫТА ДАСТАВАЛА БУЛЬБУ»

Падыходзім да чорнай школьнай дошкі ў «мёртвым класе». На ёй, быццам крэйдай, напісаны ліст 15-гадовай Каці Сусанай. Ён быў надрукаваны ў «Камсамольскай прадзе» 27 мая 1944 года. А знайшлі яго, калі разбіралі цагляны мур разбуранай печы, у адным з дамоў у вызваленым райцэнтры Лёзна. Там беларуская школьніца

неслі ліст Каці Сусанай. Ён паказаў яго Васілю Уладзіміравічу. Той прачытаў і сказаў, што нават самы таленавіты пісьменнік не напіша лепш. На гэтым тэксце і спыніліся.

...За дошкай чорны прамень абрываецца — і мы бачым белыя ветразі «папярвога караб-ліка» — які сімвалізуе няспраўджаныя мары загінулых дзяцей. На ветразях — адлітыя ў металік дзясяткі самых распушчэжых імёнаў, якія больш за ўсё пацяра-пелі за гадзі вайны... Воля, Насця, Зоя, Сіцёна, Ева, Пеця, Вера, Даша, Лена, Алякс, Марына, Аркаша, Арына, Андрэй, Максім, Віця... Экскурсаводы распаўдаюць, што суды нярэдка прыязджаюць маладыя і выбіраюць імя свайму будучаму дзіцяці...

Надзея ДРЫЛА, Фота аўтара.

Жлобінскі раён.

ИЗВЕЩЕНИЕ о проведении 24 июля 2014 года повторных торгов с условиями по продаже имущества, принадлежащего МО ОАО «Луч» – управляющей компании холдинга «Обувь – «Луч»

Предмет торгов (сведения о продаваемом имуществе)	Капитальное строение с инвентарным номером 500/С-3379 общей площадью 1030 кв.м, расположенное по адресу: г. Минск, ул. Немига, 30/1 (наименование: Здание клуба. Литер К 2/к; назначение: здание неустановленного назначения)
Продавец имущества	МО ОАО «Луч» – управляющая компания холдинга «Обувь – «Луч», ул. Копля, 2, АБК, с.б.с. 415, 220004, г. Минск
Организатор торгов	УП «Минский городской центр недвижимости», г. Минск, ул. К. Маркса, 39, к. 10
Начальная цена предмета торгов (без учета НДС)	29 928 770 000 белорусских рублей
Сумма задатка	2 900 000 000 белорусских рублей
Условия торгов (условия продажи)	1. Победитель торгов (покупатель) оплачивает вознаграждение за организацию и проведение торгов, включающее затраты на организацию и проведение результативного аукциона, в размере 1 процента от цены продажи предмета торгов, указанной в протоколе о результатах торгов, в течение 3 рабочих дней со дня проведения торгов. 2. При приобретении права собственности на предмет торгов (продаваемое имущество) покупатель обязуется на протяжении одного месяца подписать охранное обязательство в соответствии с требованиями Закона Республики Беларусь «Об актах историко-культурной спадщины Республики Беларусь»
Наличие обременений	аренда

Продаваемое имущество является историко-культурной ценностью. Торги проводятся в соответствии со ст. 417, 418 Гражданского кодекса Республики Беларусь и порядком проведения аукциона по продаже имущества, принадлежащего МО ОАО «Луч» – управляющей компании холдинга «Обувь – «Луч», утвержденным организатором торгов.

К участию в торгах допускаются юридические и физические лица, заключившие соглашение с организатором торгов о правах и обязанностях сторон в процессе подготовки и проведения аукциона, внешние задатки, а также представившие организатору торгов следующие документы: заявление на участие в аукционе (по форме, установленной организатором торгов); заявление об ознакомлении с документами, продаваемым имуществом, порядком проведения аукциона (по форме, установленной организатором торгов); копию свидетельства о регистрации (для юридических лиц и индивидуальных предпринимателей); копию устава (для юридических лиц); копию платежного документа о внесении задатка; документы, подтверждающие полномочия представителя юридического (физического) лица; а также, при необходимости, иные документы в соответствии с порядком проведения аукциона.

Задаток перечисляется на расчетный счет УП «Минский городской центр недвижимости» № 3012104971019 в региональной дирекции № 700 ОАО «БПС-Сбербанк», г. Минск, код 153001369, УНП 190398583 в срок, установленный для приема документов на участие в аукционе.

Торги проходят в форме открытого аукциона с условиями на повышение начальной цены. Торги проводятся аукционистом, определенным организатором торгов. В процессе торгов начальная цена повышается аукционистом до тех пор, пока только один участник согласится приобрести предмет торгов. Данный участник объявляется победителем торгов, а наивысшая цена (цена продажи) фиксируется в протоколе о результатах торгов и не включает НДС. В ходе торгов участники могут предлагать свою цену за продаваемое имущество в соответствии с порядком проведения аукциона.

В случае, если торги признаны несостоявшимися в силу того, что заявление на участие в них подано только одним участником или для участия в них явился только один участник, предмет торгов продается этому участнику при его согласии по начальной цене, увеличенной на пять процентов.

Оплата стоимости приобретенного имущества с учетом НДС осуществляется победителем торгов (покупателем) в порядке, предусмотренном в договоре купли-продажи. По согласованию с продавцом возможна рассрочка платежа.

Договор купли-продажи между продавцом и победителем торгов (покупателем) заключается после предъявления копии платежных документов о перечислении суммы вознаграждения за организацию и проведение торгов и подписывается в течение 10 рабочих дней со дня проведения торгов.

Торги проводятся 24 июля 2014 года в 12.00 по адресу: г. Минск, ул. К. Маркса, 39, зал аукционов. Прием документов, а также консультации по вопросам участия в торгах осуществляются с 09.07.2014 по 22.07.2014 включительно в рабочие дни с 09.00 до 13.00 и с 14.00 до 17.00 (по пятницам – до 16.45) по адресу: г. Минск, ул. К. Маркса, 39, каб. 6.

Телефоны для справок:

(017)327-48-36 (УП «Минский городской центр недвижимости»);

(017)200-12-65, 226-59-70

(МО ОАО «Луч» – управляющая компания холдинга «Обувь – «Луч»).

ШАШКИ Пад рэдакцыйяй міжнароднага арбітра Мікалая ГРУШЭУСКАГА

РАЗМІНКА Пазіцыі да яе падрыхтаваў вядучы рубрыкі (на фота). Іх разгледзі дапамога расшальнікам лепш выступіць у конкурсе, у якім ім даведзецца прымаць

удзел. Ва ўсіх канструкцыйных ході выйгрыш белых:

4. Белыя: а7, е7, f6, g5, h6 (5). Чорныя: а3, b2, d2, d4, d8, e5, h4 (7). 5. Белыя: а5, е7, f6, g5, h6 (5). Чорныя: а3, b2, d2, d4, d8, e5, h4 (7).

○ ○ ○ Адказы на працягу двух тыдняў накіроўваюцца на адрас: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10-а, газета «Звязда», рубрыка «Шашкі».

СПАБОРНІЦТВЫ «ЗВЯЗДОУСІКІ» РАШАЛЬНІКАЎ

У іх перамаглі: мічмане В. Логвінаў і В. Шульга, А. Камінская з Вілейкі, А. Пярхальскі (Глыбокае) і А. Шурпін з Клімавічаў (аўтарскі конкурс-17 П. Шклубава); А. Бель і П. Шклубаў (Наваполацк), У. Валчоў (Маладзечна), У. Бандарык (в. Лугавая Слабада Мінскага раёна) і мічманін А. Літвінаў (аўтарскі-18 В. Шульгі); І. Ананіч (Гродна), А. Бель, мічманін В. Варушыла, С. Нячаеў (Баранавічы) і В. Талкачоў з адзукмай І. Науроцкага (ЧРБ-10 1999 года № 50).

2. Белыя: а5, а7, е7, f6, g5, h6 (6). Чорныя: а3, b2, d4, d8, e3, e5, h4 (7). Перагукаецца з творам П. Кажановскага («Горизонты шашек» № 4 за 2009 год, д. 28).

3. Белыя: с1, d2, е7, f2, f6, g1, g7 (7). Чорныя: а5, b4, с5, с7, d4, d8, e5, f4, h8 (9).

4. Камчыцкі: аўтарскі № 19/22 — с3, с7, d8, h6x, № 19/23 — g5! (f2a) b8, e1, а3x. A(b2) h6, а3 (f2a) b5, c1! (e1) b2 (f4) b8 (e3) a7 (d2) c1x і № 19/24 — а7 (d8:b6A) c7, b8, bc7, e7, h6, а1x. A(d4:b6) c5, e7, b6, h6, а1x альбо h:a3:e3:e1x.

«Рытэўчыя да конкурсу» (М. Грушэўскі): № 7 — g5, e3 (d4) a7! (f2) g5, g3, b8x, № 8 — g5 (d4) e3 (d4) a7 (f2, f2) g3, b8x і № 9 — b8, f8, а3, f2! (g1) b7x.

ПАМПЕРСЫ ДА КАЗАХСТАНА НЕ ДАЕХАЛІ

Супрацоўнікі пункта мытнага афармлення «Маладзечна» Мінскай рэгіянальнай мытні канфіскавалі мытніна і чысцільныя сродкі, дзіцячыя памперсы на суму каля 1,4 мільярда рублёў. Тавар ішоў транзітам у вагоне з Лівны ў Казахстан.

Звесткі пра яго ў дакументах, прадстаўленых для мытнага афармлення, адсутнічалі. Не было і пасведчанняў аб дзяржаўнай рэгістрацыі ў дачыненні да знойдзеных тавараў, паведамліў ў аддзеле ідэалагічнай работы Мінскай рэгіянальнай мытні. Аднарукі завіў у дакументах тавар больш танных гандлёвых марак. Аналіз паказаў, што ў гандлёвай сетцы нашай краіны кошт незалежных тавараў аказаўся на 10-15 працэнтаў вышэйшы, чым кошт у тавараўправадальных дакументах. Знойдзенае канфіскавана як прадмет адміністрацыйнага парушэння.

Сяргей РАСОЛЬКА.

Да свята 70-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў у тэрытарыяльным цэнтры сацабслугоўвання насельніцтва Першамайскага раёна Мінска прайшла акцыя — уручэнне ветэранам, удзельнікам і сведкам вайны трохкутных канвертаў-паштовак.

Сем дзесяцігоддзяў таму запаветныя трохкутнікі не пакалілі абаялівым нікога, прыносячы як радасныя, так і сумныя весткі з фронту. Цяпер жа ўсіх, хто атрымаў такія лісты (а ў Першамайскім раёне гэта больш за 1000 чалавек), унутры чакаў прыемны эмест — вішнэванне са святам ад Прэзідэнта. Разам з інспектарам па асноўнай дзейнасці тэрытарыяльнага цэнтры сацабслугоўвання Вольга Селезневай, якая ўручала канверты і падарункі ад упралення сацабароны Першамайскага раёна, карэспандэнт «Звязды» завітала па некалькіх адрасах.

«Такі малады — толькі жыць...»

— О, франтавыя канверты, — адразу адрэагавала на падарунак дачка загінулага на вайне марак-падводніка Людміла Аляксандраўна Фядотава. — Я ад бацькі такія атрымлівала...

Пра падзеі вайны Людміла Аляксандраўна, якая нарадзілася ў 1935-м, не можа гаварыць без трымцення — у голасе і ў руках. Сям'я, у якой было чаццёра

ПРЫВІТАННЕ З МІНУЛАГА... Удзельнікі вайны атрымалі да свята трохкутнікі

Знакамітыя трохкутнікі — лісты з фронту — своеасаблівыя сімвалы мінулай вайны, людскога спадзвання, радасці, а часам і гора...

Да свята 70-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў у тэрытарыяльным цэнтры сацабслугоўвання насельніцтва Першамайскага раёна Мінска прайшла акцыя — уручэнне ветэранам, удзельнікам і сведкам вайны трохкутных канвертаў-паштовак.

Сем дзесяцігоддзяў таму запаветныя трохкутнікі не пакалілі абаялівым нікога, прыносячы як радасныя, так і сумныя весткі з фронту. Цяпер жа ўсіх, хто атрымаў такія лісты (а ў Першамайскім раёне гэта больш за 1000 чалавек), унутры чакаў прыемны эмест — вішнэванне са святам ад Прэзідэнта. Разам з інспектарам па асноўнай дзейнасці тэрытарыяльнага цэнтры сацабслугоўвання Вольга Селезневай, якая ўручала канверты і падарункі ад упралення сацабароны Першамайскага раёна, карэспандэнт «Звязды» завітала па некалькіх адрасах.

— Так, цэлы вагон дзяцей. І адна жанчына. Яна не пускала нас да дзявяці. Казала: «Вас пастрэляюць». Сапраўды, той, хто спрабаваў уцячы, саскочыць з

Знакамітыя трохкутнікі — лісты з фронту — своеасаблівыя сімвалы мінулай вайны, людскога спадзвання, радасці, а часам і гора...

Да свята 70-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў у тэрытарыяльным цэнтры сацабслугоўвання насельніцтва Першамайскага раёна Мінска прайшла акцыя — уручэнне ветэранам, удзельнікам і сведкам вайны трохкутных канвертаў-паштовак.

Сем дзесяцігоддзяў таму запаветныя трохкутнікі не пакалілі абаялівым нікога, прыносячы як радасныя, так і сумныя весткі з фронту. Цяпер жа ўсіх, хто атрымаў такія лісты (а ў Першамайскім раёне гэта больш за 1000 чалавек), унутры чакаў прыемны эмест — вішнэванне са святам ад Прэзідэнта. Разам з інспектарам па асноўнай дзейнасці тэрытарыяльнага цэнтры сацабслугоўвання Вольга Селезневай, якая ўручала канверты і падарункі ад упралення сацабароны Першамайскага раёна, карэспандэнт «Звязды» завітала па некалькіх адрасах.

— Так, цэлы вагон дзяцей. І адна жанчына. Яна не пускала нас да дзявяці. Казала: «Вас пастрэляюць». Сапраўды, той, хто спрабаваў уцячы, саскочыць з

Знакамітыя трохкутнікі — лісты з фронту — своеасаблівыя сімвалы мінулай вайны, людскога спадзвання, радасці, а часам і гора...

Да свята 70-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў у тэрытарыяльным цэнтры сацабслугоўвання насельніцтва Першамайскага раёна Мінска прайшла акцыя — уручэнне ветэранам, удзельнікам і сведкам вайны трохкутных канвертаў-паштовак.

Сем дзесяцігоддзяў таму запаветныя трохкутнікі не пакалілі абаялівым нікога, прыносячы як радасныя, так і сумныя весткі з фронту. Цяпер жа ўсіх, хто атрымаў такія лісты (а ў Першамайскім раёне гэта больш за 1000 чалавек), унутры чакаў прыемны эмест — вішнэванне са святам ад Прэзідэнта. Разам з інспектарам па асноўнай дзейнасці тэрытарыяльнага цэнтры сацабслугоўвання Вольга Селезневай, якая ўручала канверты і падарункі ад упралення сацабароны Першамайскага раёна, карэспандэнт «Звязды» завітала па некалькіх адрасах.

— Так, цэлы вагон дзяцей. І адна жанчына. Яна не пускала нас да дзявяці. Казала: «Вас пастрэляюць». Сапраўды, той, хто спрабаваў уцячы, саскочыць з

Знакамітыя трохкутнікі — лісты з фронту — своеасаблівыя сімвалы мінулай вайны, людскога спадзвання, радасці, а часам і гора...

Да свята 70-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў у тэрытарыяльным цэнтры сацабслугоўвання насельніцтва Першамайскага раёна Мінска прайшла акцыя — уручэнне ветэранам, удзельнікам і сведкам вайны трохкутных канвертаў-паштовак.

Сем дзесяцігоддзяў таму запаветныя трохкутнікі не пакалілі абаялівым нікога, прыносячы як радасныя, так і сумныя весткі з фронту. Цяпер жа ўсіх, хто атрымаў такія лісты (а ў Першамайскім раёне гэта больш за 1000 чалавек), унутры чакаў прыемны эмест — вішнэванне са святам ад Прэзідэнта. Разам з інспектарам па асноўнай дзейнасці тэрытарыяльнага цэнтры сацабслугоўвання Вольга Селезневай, якая ўручала канверты і падарункі ад упралення сацабароны Першамайскага раёна, карэспандэнт «Звязды» завітала па некалькіх адрасах.

— Так, цэлы вагон дзяцей. І адна жанчына. Яна не пускала нас да дзявяці. Казала: «Вас пастрэляюць». Сапраўды, той, хто спрабаваў уцячы, саскочыць з

Знакамітыя трохкутнікі — лісты з фронту — своеасаблівыя сімвалы мінулай вайны, людскога спадзвання, радасці, а часам і гора...

Да свята 70-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў у тэрытарыяльным цэнтры сацабслугоўвання насельніцтва Першамайскага раёна Мінска прайшла акцыя — уручэнне ветэранам, удзельнікам і сведкам вайны трохкутных канвертаў-паштовак.

Сем дзесяцігоддзяў таму запаветныя трохкутнікі не пакалілі абаялівым нікога, прыносячы як радасныя, так і сумныя весткі з фронту. Цяпер жа ўсіх, хто атрымаў такія лісты (а ў Першамайскім раёне гэта больш за 1000 чалавек), унутры чакаў прыемны эмест — вішнэванне са святам ад Прэзідэнта. Разам з інспектарам па асноўнай дзейнасці тэрытарыяльнага цэнтры сацабслугоўвання Вольга Селезневай, якая ўручала канверты і падарункі ад упралення сацабароны Першамайскага раёна, карэспандэнт «Звязды» завітала па некалькіх адрасах.

— Так, цэлы вагон дзяцей. І адна жанчына. Яна не пускала нас да дзявяці. Казала: «В